

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie M. M.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt

II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. – Kancelaria adwokacka w R. – kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić M. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w R. (sygn. akt II K (...)) uznał M. M.:

- za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 193 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

- za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

- za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie III aktu oskarżenia z art. 35 ust. 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2003 r., poz. 865 z późn. zm) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 35 ust. 1a w/w ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec M. M. jednostkowe kary pozbawienia wolności w punkcie VI, VII i VIII wyroku połączył i wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.), tj. art. 64 § 1 k.k. oraz art. 64 § 2 k.k. polegającą na błędnym zastosowaniu tych przepisów poprzez przypisanie w wyroku oskarżonemu działania w warunkach recydywy oraz multirecydywy w sytuacji, gdy brak jest ku temu jakichkolwiek podstaw;

2. obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt. 2 k.p.k.) mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasad prawidłowego rozumowania i wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na ustaleniu, że oskarżony M. M. dokonał czynów określonych w punktach I, II i III aktu oskarżenia, podczas, gdy brak jest ku temu stosownych dowodów, a także ustalenie, że zeznania I. Ś. są wiarygodne, podczas, gdy w zeznaniach tych można zauważyć liczne sprzeczności i mimo tych sprzeczności danie im przymiotu wiarygodności, natomiast nieuznanie za wiarygodne zeznań złożonych na rozprawie przez M. M. oraz E. R.;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i ustalenie, że zamiarem oskarżonego było dokonanie rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, podczas, gdy nie było to jego

zamiarem, a użycie tegoż niebezpiecznego narzędzia przez oskarżonego T. P. (o ile w ogóle doszło do jego użycia), pozostawało poza jego wiedzą i świadomością.

Z ostrożności procesowej, obrońca podniósł także zarzut:

4. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w punkcie VI, VII i VIII wyroku oraz kary łącznej orzeczonej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności w stosunku do popełnionych czynów oraz niezastosowanie zasady pełnej absorpcji jak to miało miejsce w przypadku oskarżonego T. P., a w związku z tym niezrealizowania funkcji, jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie sygn. akt II AKa (...) zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o orzeczonej wobec niego karze łącznej, dokonał zmiany opisu czynu przypisanego M. M. w punkcie VI wyroku oraz wyeliminował art. 193 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej, a także wyeliminował z podstawy skazania M. M. art. 64 § 2 k.k. za czyny przypisane w punkcie VI i VII oraz art. 64 § 1 k.k. za czyn przypisany w punkcie VIII wyroku, karę za czyn przypisany w punkcie VII wyroku złagodził wobec niego do 10 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie Sąd ten utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając:

- rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k.,

- rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na powierzchownym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności kary w związku z powołaniem w kwalifikacji prawnej czynów art. 64 § 1 i 2 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadną i podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Krytycznie należy podnieść, że w przedmiotowej sprawie skarga zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zarzuty kasacyjne stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, podobnie jak i podniesione na ich uzasadnienie argumenty. W rezultacie skarżący stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, co jest niedopuszczalne w świetle dyspozycji art. 519 k.p.k.

Analiza zarzutu kasacyjnego dotyczącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wskazuje, że obrońca upatruje obrazy wskazanych wyżej przepisów w bezzasadnym jego zdaniem obdarzeniu „zbyt dużym przymiotem wiarygodności zeznań I. Ś.” przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadków M. M. i E. R.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć aby sądy obu instancji naruszyły dyrektywy określone w art. 7 k.p.k. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w L. wskazał on w swoim uzasadnieniu, jakie powody i dlaczego przemawiają za uznaniem złożonych na etapie postępowania jurysdykcyjnego przez świadków M. M. i E. R. zeznań za niewiarygodne (strona 13 i 22). Także pogłębionej analizy dokonał ten Sąd w odniesieniu do zeznań świadka I. Ś. Fakt, że przyjęte przez Sądy założenia dowodowe nie odpowiadają oczekiwaniom skarżącego, nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów. Odrzucenie bowiem pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych, a ich akceptacja przez Sąd Odwoławczy, sama w sobie, nie stanowi naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., czy art. 457 § 3 k.p.k.

Za chybiony należy również uznać zarzut dowolnej oceny zeznań funkcjonariusza policji M. T. Sąd II instancji uznał, że ocena tych zeznań została przeprowadzona z zachowaniem wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego co przesądza, iż pozostają one pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd ten precyzyjnie i prawidłowo wskazał też dlaczego posłużenia się nożem w niniejszej sprawie nie

można traktować jako ekscesu współoskarżonego, lecz w kategorii działania współsprawców.

Bezzasadny jest również podniesiony przez skarżącego zarzut niewystarczającego odniesienia się przez Sąd Odwoławczy do kwestii niewspółmierności kary. Sąd Odwoławczy wskazał bowiem, jak postrzega kwestię współmierności jej wymiaru w kontekście wyeliminowania z opisu przypisanych czynów niesłusznie przyjętej recydywy. W istocie jest to więc, po raz kolejny postawiony zarzut rażącej niewspółmierności kary, co stanowi zabieg niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym – art. 523 § 1 in k.p.k.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy oddalił kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Uwzględniając sytuację materialną skazanego zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a o kosztach obrony świadczonej z urzędu orzeczono na podstawie stosownych norm.

r.g.